

KOCHANKA (2) *sb f*

o prawdopodobnie jasne (*tak w kochać*); *pierwsze a jasne*.

sg *A kochankę* (1). \diamond *V kochanko* (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Ta, którą się kocha; umiłowana, ukochana, ulubienica, wybranka; tu przen: o duszy [czyja] (2) : ále iż tobie idzie o dużę/ która nędzniczká bárzo zástydlá á záziębłá w tym twoim fwowolnym cieie/ mieyże sie pilnie ná pieczy ábyć do końca ták nie zámarzłá [...]. Ale iáko Dawid ciáło ogrzewał ták też thy ogrzeway tę niewinná á świętá kochánkę swoię. RejZwierc 127v.

W połączeniu szeregowym (1): day mi to/ ábym mógł on nawdzięczniejszy głos twoy wflýszyć: Podź przyaciółko moiá/ kochánko moiá/ oblubienico moiá LatHar 283.

Synonimy: oblubienica, przyjaciółka.

Cf KOCHANICA

ZCh